

דליה פלד:

„זה בדיוק הזמן להתחיל לעשות קסמים!“

צאן קנסטה משגע את הארץ. אנשים נדהמו ממה שראו ב.שעה טובה". רצים לראות אותו בהופעות. אומרים שהוא אחד בדורו, מחפשים את הסוד. כולם מאושרים שהגיע לארץ קוסם מעולה כזה. רק קבוצה קטנה של אנשים מאוד כועסת. שאלתי את הקוסמת דליה פלד על מה הם כועסים.

אנחנו לא כועסים על קנסטה. הוא רבי"מג מעולה. גם אנחנו נהנים מאוד לראות אותו בפעולה. הכעס שלנו הוא שבארץ אוהבים לתת הזדמנות רק למישהו שכא מחוץ-לארץ. כמו נכל דבר, פה תמיד תוצרת-חוץ יותר טובה מתוצרת-הארץ, בלי לברוק את תוצרת הארץ כמוכן.

● יש בין הקוסמים בארץ מישהו בקנה-מידה של קנסטה?

בוודאי. יש לנו קוסמים מהכי מעולים. תני לי פה הזדמנות להגיד לטלוויזיה הישראלית שתזמין להופעה את הקוסם רוני שכנאי, ואני חותמת שהוא יהם את המדינה לא פחות מקנסטה.

● האם קנסטה הוא רק קוסם מעולה או שיש לו כוחות על-טבעיים?

אין לו כוחות על-טבעיים ואין לו חושים נסתרים. הוא מתמחה בקסמים המכונים תרגילי מוח, שהם סוג של קיסמי מנטאליזם. יחד עם זאת, אני רוצה לציין שהוא אינו מרמה. הוא עושה את הקסמים.

● את יודעת, למשל, איך הוא עושה את הקסם הזה עם הספר, שהדגים ב.שעה טובה"?

אני בעצמי לא יודעת לעשות את הקסם הזה, אבל אני יודעת בדיוק איך הוא עושה את זה: ברור שאני לא יכולה להגיד את הפרטים, מטעמי אתיקה מיקצועית.

● אם מדברים על סודות מיקצועית, השבוע יצא לאור בהוצאת הספרים שלך, "ספר הקסמים", המגלה איך עושים 170 קסמים שונים. בהסדרך את הסודות מעל בליבך הרבה קסמים, האם את לא מנסרת את הענף שעליו אתם יושבים?

רוב הקסמים המופיעים בספר הם קסמים שעשינו בתחילת דרכינו המיקצועית. גם המיקצוע שלנו מתפתח וכל יום יש קסם חדש. האפקט של הקסם הוא לא רק לדעת תיאורטית איך עושים אותו, צריך גם לעשות אותו באופן מיקצועי. כמו שאמרתי לך שאני יודעת את הסוד של קנסטה בקשר לספר ובכל זאת אני לא יכולה לעשות אותו.

● למה הוצאת את הספר דווקא עכשיו? זה בדיוק הזמן להתחיל לעשות קסמים.

יעקב רכטר:

„בעיקרון – שיחליפו את הפסלים כל הזמן!“

פסל הזכוכית של דויד אלן המוצב בכיכר דיזנגוף בתל-אביב. עומד להיות מסולק או מועבר, ובמקומו יוקם. בהשקעה של רבע מיליון דולר, פסל של יעקב אגם. האדריכל יעקב רכטר היה חבר בוועדת המומחים לענייני אמנות. שהחליטה להחליף את הפסל. שאלתי אותו אם זה נראה לו ששמים במקום ציבורי פסל ואחרי זמן קצר באה ועדת-מומחים ומחליטה שהוא לא יפה ושמים פסל אחר.

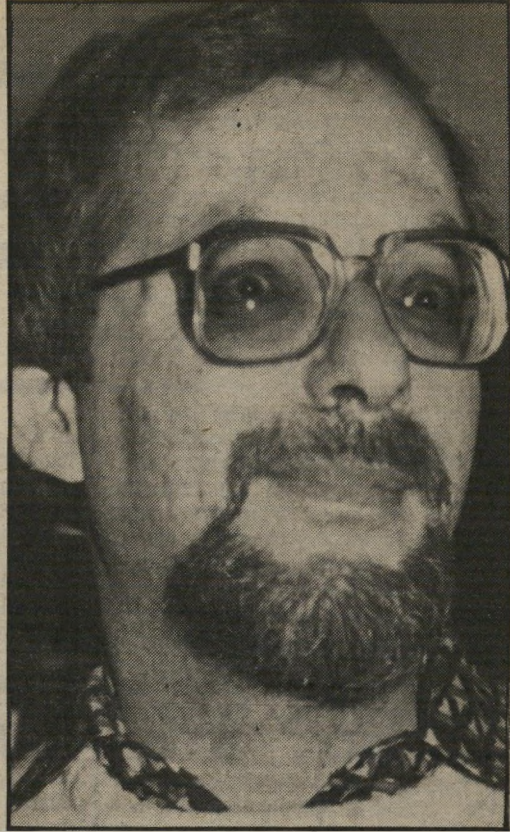
קראו לי להביע את דעתי על הרעיון של החלפת הפסל. לדעתי הפסל הנוכחי הוא נוראי מבחינה אמנותית, ולא נראה לי אסון שיחליפו אותו.

● מבלי להזכיר את עניין הכסף הרב המושקע בזה, מה תאמר על כך שבעוד שנה או שנתיים תבוא ועדת-מומחים אחרת ותאמר שהפסל של אגם הוא זרועה, וחליפו שוב? עד מתי?

אמרת לי לא להתייחס לעניין הכסף, אז שיחליפו כל הזמן, עד שכולם יאהבו את זה.

● אתה יודע שאין באמנות, כולם יאהבו את זה" יש אנשים שאינהבים את הפסל של דויד אלן ובטח יהיו כאלה שישנאו את אגם. לא צריך לקבוע עיקרון לנישא בזה?

בלי עקרונות. מבלי להעליב אף אחד, לפי דעתי המיקרה של פסל-הזכוכית הוא קיצוני. הוא פשוט פסל גרוע מאוד מאוד.

יריב בן-אליעזר:

„נעשינו כבר קהים לתמונות של מוות!“

„טיים" ו.ניויויק" יצאו השבוע במהדורות חגיגות של עיתונים לכבוד סוף השנה האזרחית. במהדורות החגיגיות שלהם הם הביאו אסופה של התמונות הטובות ביותר שצולמו השנה. כמעט כל התמונות מראות גוויות, ארונות-מתים, אסונות-טבע, מילחמות וילדים קטועי אברים. האם זה מיקרה או יש מגמה בהצגת כמויות כאלה של תמונות זוועה? את שאלתי הפנתי לד"ר יריב בן אליעזר, מומחה לתיקשורת באוניברסיטת תל-אביב.

הטלוויזיה גרמה לזה שהתמונה הזוה תפסה את מקומה של המילה הכתובה והמדוברת כריווח חדשות. כדי להתמודד נגד הטלוויזיה גם הספר והעיתון הגבירו את השימוש בתמונה, וכך נוצרה תופעה שגדלה אצלנו הנטייה לקונקרטיות של הדברים, בניגוד ליכולת ההפשטה שמפתחת המילה הכתובה. הטלוויזיה, שמכיאה אקשן, עושה לנו ריגושים קלים ומיידיים והעיתון מנסה לא לפגור אחריה. מטבע הדברים, אסונות מוות ופציעות עושים ריגושים. אבל בטלוויזיה התמונות רצות ומתקבל שטף של מאורעות ולאט לאט הדברים נעשים כנאליים, תמונות של קורבנות נעשות כנאליות, מתחילים להתייחס לדברים כמוכנים מאליהם.

● ומה זה עושה לנו? ככל שהדברים מופיעים בתדירות גבוהה יותר, כך חושינו הופכים קהים יותר ויותר לתמונות של מוות ואסונות. אם עיתון רוצה להשיג תוצאות, כלומר ככל ואת לעשות לנו ריגושים, הוא צריך להביא תמונות יותר ויותר דראמטיות ומוזעזעות. רק ככה יש סיכוי שמשוהו יזיו אותנו, שנעשנו כבר קהים לדברים הכמעט יומיומיים.